

54. ПОТУРЧВАНЕ

Пустите турски черкези,
до Сливен мирно вървели,
като до Сливен допрели,
глави нагоре дигнали.
Почнали хора да дирят,
да дирят, да ги избират.
Грозните в Тунджа хвърляли,
старите с коне тъпчели,
хубавите са ги вземали.
Момите, още булките,
тях ги за жени правели.
Горка ми Стойна Попова
и тя на брега сновеше,
и жално, милно плачеше:
– Къде си либе, Митре ле,
Митре ле, Хаджи Димитре,
от турци да ме отървеш,
от тези турски черкези.
Никола младо черкезче,
Никола Стойна думаше:
– Мълчи, Стойне, недей плака,
макар да си бяла българка,
при нас черкезка ще станеш,
черно кадънско да носиш.